

FOLK OG LAND

Nr. 5 - 3. årg. - 1954

Lørdag 6. februar

 Herr Kristian Skjold
 Tåsenvn. 79
 Ullevål-Hageby

Den kommunistiske infiltrasjon:

Morgenthau-planens menn og hensikt i søkelyset

Det amerikanske senat har nedsatt en komité for å klarlegge de menn, som inspirerte Morgenthau-planen, og den virkelige hensikt med planen, «for Communists who infiltrated the Government and influenced United States Policy.»

U. S. A.'s senat ønsker klarhet over hva som har ført til den situasjon verden befinner seg idag. Og de har da begynt å se tilbake på det som hendte under krigen.

I august 1941 møttes Roosevelt og Churchill i en havn på Newfoundland, og sendte ut Atlanterhavserklæringen, som inneholdt retningslinjer for de to makters politikk og krigsmål. Den gikk ut på: Ingen territoriale utvidelser, ingen territoriale forandringer som ikke stemmer overens med folkenes egne ønsker, nasjonenes rett til å velge sin regjeringsform, adgang på like fot til råstoff og handel, fri seilas på alle hav etter krigen, sikring av freden og lettelse av rustningsbyrdene. Polens og øststatenes frihet ble sikret. Sovjet-Russland tiltrådte denne erklæring like etter.

Dette var krigens mål, og for disse oppgaver gikk amerikanerne inn. Men så kom møtet mellom Roosevelt og Churchill i Casablanca januar 1943, og beslutningene der ble holdt hemmelige. De drøftet opprettelsen av en annen front, og så foreslo Roosevelt, at de måtte bli enige om Tysklands betingelsesløse kapitulasjon. Churchill stilte seg tvilende til dette, men gikk likevel med på å sette betingelsesløs kapitulasjon opp som krigsmål.

I desember 1943, kom så møtet mellom Stalin, Roosevelt og Churchill i Teheran. Der hadde først Stalin og Roosevelt en separat konferanse og vedtok en hemmelig overenskomst. I tremaktsmøtet etterpå ble det så vedtatt, at amerikanske og britiske tropper skulle åpne en annen front i vest, og samtidig fikk

Sovjet-Russland sikret frihet i Østeuropa.

I 1944 sivet de første meldinger ut om Morgenthau-planen, som skulle være grunnleggende for ordningen og oppgjøret etter krigen. Den bygget på den betingelsesløse kapitulasjon, og detaljene ble kjent først senere.

Så kom Jantakonferansen i februar 1945 mellom Stalin, Roosevelt og Churchill. Der ga de Sovjet-Russland politisk kontroll over Polen, og forsårsaket derved at hele Østeuropa kom bak jernteppet. Videre fikk Sovjet kontroll over Mansjuriet, Dairen og Port Arthur, og åpnet dermed veien for kommunismens erobring av Kina og Nordkorea.

Tilslutt kom møtet i Potsdam i august 1945 med Stalin, Truman og Churchill. Dette møte ga Sovjet-Russland fullstendig kontroll over Østtyskland, idet det også fikk all industri og teknikkene. Det øvrige Østeuropa fulgte med. Atlanterhavserklæringen var død og glemt, og Morgenthau-planen lagt til grunn for framtidens politikk. Den har 11 punkter:

1. Tyskland gjøres til en landbruksstat med små eieendommer.
2. Utslettelse av landets krigsindustri.
3. Ødeleggelse av all annen tungindustri.
4. Fjerne all annen industri fra Ruhr, nedleggelse av alle gruver, og gjøre Ruhr til internasjonal sone.
5. Tysklands grensedistrik-

Forts. side 8

Hva er sannheten om Dexter White,

Trumans tidligere
visefinansminister

For en tid siden optrådte ekspresident Truman som taler på en jødisk zionistkongress i USA. Han raste mot den antikommunistiske «heksejakt» og forlangte at det ble slutt på «MacCarthyismen», — med andre ord at Eisenhower skulle stanse avsløringen av sovjetspioner og agenter i administrasjonen. Truman kunne til sitt forsvar, anføre at han ga Harry Dexter White avskjed, i 1946, etter at FBI hadde lagt fram beviser for hans virksomhet i Sovjets tjeneste. Truman tilføyde, at han imidlertid hadde vist det hensyn å la White sende inn en proforma avskjedsansøking som han deretter innvilget.

I amerikanske aviser er Trumans «avskjedsbrev» til Dexter White gjengitt in extenso og lyder slik:

«Dear mr. White,

Jeg aksepterer med beklagelse Deres fratreden som visefinansminister.

Det er imidlertid en lettelse for meg å vite at De forlater finansdepartementet bare for å overta nye plikter for regjeringen på den internasjonale finansens område. — som sjef for den Internasjonale Monetary Union. I denne stilling vil De være istand til å fortsette det arbeid som De med slik dyktighet begynte innen Bretton Wood avtalen. Derved vil De ha muligheten til i større grad å nyttiggjøre Dem Deres omfattende viten og sakkunnskap på det felt som er av største viktighet for verdens fred og sikkerhet. (!)

Jeg er forvisset om at De i Deres nye stilling vil føye ytterligere anseelse til Deres allerede fremrakende karriere i finansdepartementet.

Etterkrigsoppgjøret i Danmark:

Demokratiet poserer? — Folket voterer

Demokratiets prinsipper til debatt og fordømmelse i Danmarks Riksdag

Terroren fra mai 1945 fortsetter

Av C. Meier Jensen, Lyngby, Danmark

Foranlediget av justisminister Hækkerups benådning av fire dansker kort før jul 1953, reiste bestemte kretser innenfor motstandsbevegelsen en presseprotest som over store deler av Danmark ble fulgt av de mennesker som qua motstandsbevegelsen hadde fått stillet spalteplass til rådighet. Aksjonen ble senere utformet som en personlig pretest mot justisministeren, som tilspisset seg i kravet om hans avgang. Høyfinansens blad «Nationaltidende» la for i så henseende, og under debatten i Folketinget unnslo ordføreren for rettsstatspartiet, dr. Stærke, seg ikke for å gjenta dette krav, omenn i forblommede vendinger.

Den såkalte straffelov med tilbakevirkende kraft, som Danmarks Riksdag vedtok sommeren 1945 som en betaling til motstandsbevegelsen, for selv å slippe ansvar, rammet ca 14 000 mennesker. Under den seneste debatt om benådningspraksisen ble det av gjentagne talere fra Folketingets talerstol, at tinget før vedtakelsen av loven, av daværende justisminister Busch Jensen, en inntil mai 1945 ukjent sakfører i København, hadde fått uttrykkelige tilsagn om, at det bare ble reist tiltale mot de groveste forseelser.

Very sincerely yours Harry S.*) Truman.»

Disse anerkjennende ord og den tydelige *forfremmelse* kommer altså *etter* at mr. Truman er gjort bekjent med White's virksomhet som agent for en fremmed makt. At det

Busch Jensen hadde høytidelig gitt sitt ord på, at loven bare tenktes aksjonert mot forseelser hvis karakter var grove og også ville være hjemfalle til ansvar etter den gjeldende borgerlige straffelov. Hadde dette tilsagn fra justisministeren i befrielsesregjeringen vært ærlig, var der skjønsmessig blitt reist tiltale mot ca 3000, mot, som det nå ble tilfelle, knapt 14 000. Dette tiltaleomfang skyldes ene og alene Busch Jensen, som i egenskap av øverste justisministerielle embedsmann gjennom riksadvokaten sendte ut sirkulærer til anklagemyndighetenes representanter om å reise tiltale etter denne lov i videste omfang.

Forutsetningene for lovens vedtakelse måtte således ansees for bortfaldne og loven være ugyldig. Imidlertid hadde Riksdagen ingen makt, og dens menn ingen styrke overfor den etter mai 1945 bevæpnede pøbel. Tiltalen ble utvidet etter loven til å omhandle simpelt manuelt arbeid, hvis eneste formål var eksistensen. Selv i tilfelle hvor sosiale myndigheter hadde henvist den pågjeldende til å ta arbeid ble det reist tiltale. Kommunistenes ordfører under de-

Forts. side 4

var FBI's klare beviser som *tvang* ham til å gi White avskjed går eks-presidenten lett henover.

*) iflg. Newsweeg er eks-presidentens fulle navn: Harry Solomon Truman.

FOLK og LAND

Ansv. utgiver og redakte.

Finn Brun Knudsen

Telefon 55 76 56. Postboks 1107

Ekspedisjon: Kierschowsgt. 5, Oslo — Tlf. 37 76 96

En innbydelse

Til et møte som ble avholdt siste mandag i Studentervenstrelaget hadde vi fått en innbydelse til å være til stede. Foranledningen var at stortingsmann Sverre Løberg (A) skulle innlede til diskusjon over emnet «Rundt landssvikoppgjøret».

Stortingsmann Løberg var på sin side anmodet om å komme, og hadde sagt ja til å komme til denne forsamling av politiske motstandere for å hevde sine meninger om rettsoppgjøret. Han liker selv å bli betegnet som isfrontmann, og dermed være nok sagt om hans motiver.

Men — Studentvenstrelaget hadde også sine motiver, og de var hverken politiske eller ideelle. Laget ville bare skape blest om seg selv og stive opp sin slunkne lagkasse. Påvirket av den blest det hadde vært om rettsoppgjøret i Danmark og den diskusjon som herjet Morgenbladets spalter før jul og senere, fant laget at her var en mann og et emne som

skulle kunne trekke fullt hus og sjansen for et stormende møte med stort referat med bilde av formann etc. i Dagbladet dagen etter.

Typisk var det at i forhåndsmøtet av møtet ble det presisert at redaktøren av Folk og Land var invitert.

La det vært sagt med en gang: Vi finner det helt hensiktsløst å diskutere etterkrigens rettsoppgjør på et slikt møte. Vel var noen av spissene i oppgjøret invitert, men menn som Pål Berg og andre av samme støpning møter ikke opp, og så lenge de ansvarlige ikke er til stede er det spilt møye å diskutere. Diskusjon er en negativ beskjefteigelse som neppe fører frem til gjensidig forståelse.

*

Stortingsmann Løbergs innlegg var bemerkelsesverdig nøkternt til ham å være og ble etterfulgt av en frisk debatt med innlegg fra begge parter. — — —

Det skal vi ikke diskutere

Under stortingets behandling av ettergivelse av inndragning av erstatning i landssviksaker forelå det også en søknad om ettergivelse fra en mann uten formue og med fire barn. Lindberget sa om denne sak: «Det som han har levert er potetkasser og forskjellige slike ting. Det kan diskuteres om det er mer ulovlig å levere potetkasser enn potetene i kassene, men det skal vi ikke diskutere»....

Nei, det er rimelig det, for da ville vel mange av stortingsmenenes egne venner komme i heisen. Og husk på, det skal rære ro om rettsoppgjøret!

BARE PROTEST — INTET

«ER. Vi aner faren som ligger i de totalitære ideologier og vi frykter et statsregulert samfund, men vi nøyer oss med protest-linjen. Noe nytt er aldri skapt gjennom protester, og jeg tror at det eneste som

Og vi som vant krigen

United States Information Service, Stortingsgata 28, har sendt ut et skrift til skoler o. a.: De Forente Staters Historie. Boken er på 162 sider og ble trykt i 1953 og således helt ny.

I første kapittel står m. a.: «Over Atlanterhavet kom den ene flokken etter den andre av engelskmenn, franskmenn, tyskere, skotter, irer, nederlendere, svensker og mange andre som forsøkte å finne ny jordbunn for sine tradisjoner i den nye verden.»

I innledningen står det:

«Vi håper at denne bok vil tjene som en nyttig introduksjon til emnet og at den derved vil gi øket andel av viten og gjensidig forståelse mellom dem som leser den og folk i De Forente Stater.»

— — Som man ser må vi nok være nøyd med å bli tatt med i gruppen «og mange andre», — selv om boken er kommet ut i Oslo, — og på norsk.

—esge—

kan gi vår søvnige frihetslengsel nytt liv er en dyptgående åndelig vekkelse».

(Knut Isachsen i «Farmand»)

«Alle vet hva Røde Kors er og hva det gjør, men ikke helt nøyaktig,» sier generalsekretæren i Geneve, Bonates de Rougé. Men nå skal vi få vite det hele, idet den internasjonale Røde Kors' Liga, som omfatter 71 nasjoner, skal ha møte i Oslo 20.—21. mai.

For fire år siden hadde RK møte i Stockholm og under dette møte fremkom det adskillig kritikk over Norges Røde Kors for dets uvetlige fremferd overfor de søstre som hadde deltatt i samaritanearbeidet på østfronten, men hva det egentlig ble sagt har vi aldri fått riktig greie på. La oss nå se, om det lykkes nå, når vi kan få anledning til å møte de internasjonale representanter innen vårt eget lands grenser.

Ved siden av Ligaen er det noe som heter Internasjonale Røde Kors-komite, som består av sveitsiske borgere som overvåker at konvensjoner og regler blir overholdt i krig. — Mon tro, om ikke denne komite skulle ha noe å si om behandlingen av de norske søstre, som ble straffet som landssvikere for sin barmhjertighetsgjerning.

Siden disse overgrep fant sted, har vi stillet oss kjølig overfor Norges Røde Kors og vil fortsatt komme til å gjøre det, inntil oppreisningen har funnet sted i behørlige former. R.K. har intet mer å drive politikk, og når dets ledelse lot seg rive med av vanviddet i 1945 og årene etter, så skulle det ligge nær for den sveitsiske komite å si noen advarende ord — hvis det da ikke allerede er skjedd i dølgsmål.

I Belgia - men her?

Louis Camu, presidenten i Banque de Bruxelles, har skrevet en artikkel om Belgias økonomiske politikk etter krigen. Vi gjengir et lite avsnitt, som bør leses under en stille sammenlikning med forholdene i Norge i dag:

«Belgias store aktivum var frihetslengselen. Gleden over den gjenvundne frihet ble øket ved at de som hadde måttet forlate landet under krigen vendte tilbake og også ved den alminnelige følelse av at nå vil alt bli bedre. Mens England hadde bak seg fem års frivillig disiplin, hadde Belgia bak seg fire års undertrykkelse og en trang til opprør. Det ville da

«Patriotisme»

«En liten gnist var skyld i Aulabranden»,
En liten gnist, tændt av en Jøssings hånd,
Et uansvarlig ledd av Heimebenden,
En liten gnist, men ei en gnist av ånd, —
En påsatt brand, for vett og viden rensset,
En brand, hvis omfang blev av Hoel begrenset!

I. Gh.

Overvåkere

«Det er kjent at det over hele landet er spent nett av såkalte overvåkere som går og lurur på naboene.

Folk som har instinkt for slikt, vil ikke under alle omstendigheter bli lojale, ikke heller under en krig. Spioner og angivere innenfor samme folk er aldri helt fine i kantene.

Jeg liker ikke slike metoder i det hele tatt, men jeg er overbevist om at landet kunne kjenne seg tryggere, hvis alle overvåkere ble arrestert når det inntraff en alvorlig situasjon.»

(Aksel Sandemose, Årstidende nr. 6, 1953).

Forviklinger

Den permanente franske mistenksomhet overfor alt, som kan smake av tysk militarisme, kan gi seg de pussigste utslag. — I Bonn har regjeringen en institusjon som kalles «Dienststelle Blank» etter lederen Theodor Blank, og den er vel nærmest å betrakte som kimen til det vordende forsvarsministerium. I et patriotisk fransk tidsskrift er «Dienststelle Blank» gjort til gjenstand for harde angrep og det skrives bl. a.: «Selv telefonnummeret er mistenkelig. Det er nemlig 1871». Denne uttalelse har folkene i Bonn tatt til etterretning og har gitt «Dienststelle Blank» et nytt telefonnummer som ikke kan vekke bitre minner hos franskmennene. Som man ser er utenrikspolitikk noe mer enn konferanser og noter, det er også telefonnumre.

ha vært en politisk dumhet av rang å hindre gjentagelsen av frihetsånden ved å putte den inn i en tvangstrøye av kontroll. En slik kontroll ville ikke ha vært forskjellig fra den kontroll fienden påla oss, og etter fire års trening i å unngå regulerbestemmelsene ville en slik hurtig kommet i misforståelse.

PER PEPP

En god venn av de nøytrale vandret bort

Lord Norwich, bedre kjent kanskje under navnet Duff Cooper, forlot nylig denne verden som han med så stor energi hadde vært med på å forme i sitt bilde. Også vårt land kunne i sin tid glede seg ved denne høye herres særlige «bevågenhet». I en tale en av de første dager av april 1940 uttalte vår avdøde «vellynder» ordrett følgende:

«Etter at vi har gjort det klart for de nøytrale stater, at det er deres egen frihet og uavhengighet som står på spill, må vi uten omsvøp si dem hva det er vi forlanger, og hvilken rolle hver av dem skal spille i den allianse hvis formål er å tilintetgjøre Tyskland, hvis en eller annen av disse stater viser tegn til å nøle, må vi gå frem på en slik måte at enhver nøling blir overvunnet.» (Uthevet her.)

Med hensyn til «overvinnelsen» gikk det ekstra fint, — vi ble på effektiv vis praktisert ut av nøytraliteten. Dessverre finnes der en del skeptikere som ikke er blitt helt overbeviste med hensyn til punkt 2 i vår «venns» program: friheten og selvstendigheten. De ville ha foretrukket friheten i form av «frihet» for frekk og unødig innblanding i Norges egne anliggender, men utakk er jo verdens lønn, det gjelder endog engelske lordar eller slike som gjør seg fortjent til å bli det... f. eks. ved «overvinnelse» av nølende nøytrale.

Stalin var død -

Først meldte han seg hos St. Peter, men overrasket avviste denne ham: «Du kan ikke komme inn her. Du er allerede anmeldt i helvete. De venter på deg.» Hvoretter Josef gikk dit og ble mottatt med store æresbevisninger.

En uke senere banker det igjen på porten til himmeriket, St. Peter åpner og utenfor står — djevelen. «Hva i all verden? Du her?» Djevelen, gråtende: «For en uke siden sendte du Stalin til meg.» «Ja,» svarte St. Peter, «men det er jo der han hører hjemme.» «Det er mulig,» svarte djevelen klagende, «men det er for meget selv for meg. Derfor kommer jeg hit som politisk flyktning og ber om asyl.»

Pirat mot piraten

Jeg har fått anledning til å lese følgende brev, som er sendt til Pirat i Dagbladet:

Hr. Pirat!

De skriver i Dagbladet for 5/1: Våre bekymringer for lovbyrernes ve og vel våkner først i det øyeblikk det dreier seg om en gestapomanns, en torturist, en angiver eller en menig landssviker. —

Men De glemte å nevne Karl Johan Pedersen, som drepte den gamle kona, som giftet seg med sin søster og voldtok hennes 9 år gamle datter. De norske myndigheter hadde såre bekymringer for Karl Johan og de sendte en særlig advokat bortover og satte vår sendemann i sving for å redde hans liv. Tilsammen kostet dette våre skattytere flere

hundre tusen kroner.

Nei, hr. Pirat, halve sannheten er som å rope i skogen. Slikt fører ikke frem. Vil De ha rettet på noe med Deres skrivelier, så skriv fullstendig og utførlig og ikke på en slik måte at man kan mistenke Dem for å sympatisere med forbrytere som passer mere i Deres kram.»

Ikke N.S.

*

HVA ER PRESTENE OG DERES OPPGAVER?

Som svar på dette spørsmål vil nok mange svare: du er en enfoldig idiot. Jeg skal villig innrømme jeg er enfoldig — eller har vært — men idiot er jeg neppe.

Av bladet Varden for 6. ds. fikk jeg vite at prost dr. H. W. Freihov har uttalt: Det er natt-nifst med ein N.S.-prest.

Når en prost kan komme med en slik uttalelse og jeg vet hva andre prester også har talt og gjort når det gjelder N.S.-folk, da må jeg virkelig spørre hva er prestens oppgave? Er det lesningen i Bibelen om Kristi kjærlighet og sinneleg som har inspirert disse prester med den «rette nasjonale holdning» til å tale fordommende om, og legge svære

hindringer i veien for at de som hadde et annet syn på hva der var til størst gagn for folk og land, skal få følge sitt kall og arbeide i Guds vingård. Eller har Vårherre også blitt så engelskvennlig nu at han anerkjenner Englands og Frankrikes planlagte overfall på Norge i 1940 som et hellig korstog mot synden?

Når prester skal preke hat og leve som forfølgere, da skal det sannelig ikke forundre meg om kirkene blir stående tomme. Den virkelige grunn til den slags oppførsel kan vel ikke være noen annen enn at slike prester leser sin bibel på samme måte som en annen beryktet viss mann. Jeg har lest Det nye testamentet gjennom flere ganger, men i alle avsnitt finner jeg kjærlighet, fred og forsoning som noe særlig opphøyet, og at du skal elske din neste som deg selv. Dere prester med den «gode nasjonale holdning», har du lest i Bibelen om hvor mange ganger du skal tilgi din bror som synder mot deg, og har du noen gang lest om at den som er syndfri kan kaste den første stein.

Når jeg leser eller hører om disse prester som skryter av sin «gode nasjonale holdning» under krigen, nu preker hat og er enig i forfølgelse mot NS-folk som har fått sin dom og sonet sin straff, da kan jeg ikke tenke på disse

prester uten å komme i hu et ordtak som ofte blir brukt til å karakterisere mindre bra mennesker: «Det er pene børn sa Fanden han danset med taterne.» Jeg tror denne mannen danser i intet god takt med disse hatets «sjelesørgere».

Tørdal 9/1—54.

AASMUND RAUNDALEN.

Skulder til skulder

Fra en av våre venner har vi fått et hyggelig brev med gode ønsker for det nye år m. m. Brevet slutter: «Jeg tør muligens gjøre oppmerksom på at jeg aldri har vært medlem av N.S. Jeg har imidlertid følt det urettferdige i «rettsoppgjøret» og står derfor skulder til skulder med de gode medlemmer av N.S.»

*

En gallup

Sist på året 1943 foretok jeg en privat gallupundersøkelse for å få svar på følgende spørsmål:

1. Hvem vil Du skal vinne krigen, Tyskland eller England og Russland?
2. Ønsker Du at krigen snart blir slutt?

Etter å ha spurt 25 personer,

sluttet jeg fordi alle svar var 100 prosent like. Det var gårdbrukere, småbrukere og arbeidere som ga svar.

På første spørsmål: Hvem vil Du skal vinne krigen, fikk jeg et enstemmig svar. «Det er likegyldig for meg hvem som vinner.»

Bonden Anders P. svarte: «Det vil jeg ikke gi 2 øre for, enten Tyskland eller England vinner. Det som er av verdi for meg er hva slags tider det blir etter krigen.» Med ordet «tider» mente han om det ble gode inntekter for ham.

På spørsmål nr. 2: «Ønsker Du krigen snart slutt?» svarte Anders P.: «Jeg håper krigen vil vedvare i alle fall til høsten, så jeg kan få solgt osten min.» Med ordet «solgt» mente han omsatt til overpris.

Slik lød alle 25 svar, om kanskje ikke fullt så robust som fra Anders P., og slik ville vel svarene lyd om alle nordmenn ble spurt. Saken er at vi er materialister, penger er hovedsaken, alt annet er mindreverdig.

Fedrelandsfølelse er noe abstrakt, fjerntliggende, uvesentlig for den alminnelige mann i Norge.

Motstand mot tyskerne var noe som ikke fantes hos menigmann i Norge før Tyskland måtte kapitulere.

K. V.

(Forts. side 7).

Grense og andre problemer

I denne artikkel behandles spørsmålet om menigmannens forhold til Sovjet. Etter krigen ble det reist bautaeer til ære for Sovjet, norsk-sovjetrussiske foreninger ble dannet, samtidig ble de som hadde bekjempet Sovjet straffet strengt.

I dag later det til at de som arbeider for Sovjet også skal straffes.

Folk flest har sikkert tenkt seg muligheten av en utbredt sovjetspionasje i Norge. Men, folk flest er umyndiggjort i demokratiets navn.

De fra England og Sverige hjemvendte myndiggjorte etter siste krig kan visstnok ikke tenke seg at den nylig så kjære allierte driver med slike ufysiske ting her i landet. Det ville jo være brudd på gjensidig tillit, kjærlighet og høyaktelse! Man reiser jo ikke monumenter for utspionering. Mon ikke det? Eller er det bare noe som klikker i toppen på de myndiggjorte?

Nord i Kirkenes ble 5 mann arrestert, som mistenkt for spionasje til fordel for Sovjet. De 5 bodde i grensestrøket. En av dem har Kongens fortjenstmedalje i gull. Innehaveren av denne høye utmerkelse skal ha vært en

traust og trofast sliter på sin nyrydning og har nytt megen aktelse på sitt hjemsted. Påtalemyndighet er en av de nordligste ekspeter i landsvik, statsadvokat Pål Fredriksen, Tromsø.

Nedskriveren herav har ingen sympati til overs for sovjetspioner eller for medlemmer av Norsk-sovjetrussisk Samband. Nei, minst for de medløpere som hodekulls strømmet inn i nevnte institusjon i 1945 og som senere skremt trakk seg tilbake — og heller ikke for de som trofast ha hengt ved.

Men spørsmålet dreier seg ikke meget om statsadvokat Pål Fredriksens stilling som de 5 arrestertes.

Spørsmålet går også høyere opp, til Justisdepartementets embetsmenn og funksjonærer. Hånden på hjerte: Har dere

ikke i noen år etter 1945 propagandert til fordel for det folkekjære demokrati i øst? Gode venner og sådant mere, reist monumenter og sollet dere i glansen av den store allierte. Kan dere ikke takke de energiske sovjetledere for at dere kom i gode stillinger etter krigen? Har dere ikke vært med på å skape et sovjetvennlig miljø som våre landsmenn og nyrydningsmenn i det høye nord har nytt til praktiske formål?

Har dere noensinne advart dem, sagt som så: «Vår stor-slåtte monumentreisning og hyldet til den røde hær, vår varme entente cordiale, var ikke alvorlig ment. Det er Sovjet som er Norges fiende.»

Nei, dessverre har ingen hørt ymt om det.

Derimot har dere forfulgt og straffet tusener av frontkjempere, de som deltok i krigen mot Sovjet og titusener av andre norske borgere som var sovjetfiendtlig innstilt.

Jeg tenker på en av dem og jeg skal kalle ham Frants Grenseboer. En trofast og traust sliter på sitt småbruk like ved norsk-finsk grense. Hans far kom fra Finnland til Norge og ryddet et bruk på norsk jord. Han rømte fra tsartidens forfølgelse av finnene, men hans slektninger ble tilbake. Sønnen Frants

overtok småbruket og har slitt for å utvide arealet og mulighetene for livberging. Han hadde nært samkvem med sine slektninger på finsk side og noen av dem kjempet mot sovjet under vinterkrigen 1939 og senere sammen med tyskerne. Frants' sympatier var forståelig nok hos sine finske brødre i denne kamp. Da striden raser som hardest kommer en dag en russisk patrulje innom Frants' gård på norsk side. Den stoppet en stund og dro videre. Kort tid etter kommer også en tysk patrulje til Frants og spør om han har sett noen russere. Ja, Frants forteller hva han vet, også hvilken vei russerne dro. Tyskerne setter etter, det blir kamp og flere faller på begge sider.

I 1945 blir av denne grunn Frants angitt som «angiver» til de hjemvendte myndiggjorte.

Han kommer for «retten» og blir tilmålt 7 års tvangsarbeid. I 3½ år ble han holdt i fengslig forvaring i tvangsarbeid, mens hans hustru og store barneflokk led og bare vanskelig kunne holde hengersnøden fra døren. (Samtidig arrangertes det matsteli-kurser og propaganda for bedre kosthold rundt om i landet).

Hvis nu våre myndigheter mener det alvorlig med frafallet fra Sovjet, må det være deres plikt å gjøre uretten mot Frants god igjen.

Uten at det skjer kan påtalemyndigheten ikke reise tiltale mot de 5 arresterte sovjetspioner — om ikke deres rettspraksis skal bli ynkeliggjort.

For påtalemyndigheten dreier det seg neppe om unnskyldelig rettsvillfarelse. «De burde ha forstått» — at de kjente Sovjets sak, ved å dømme Frants og titusener andre sovjetfiendtlige nordmenn.

Men, de 5 arresterte sovjetspioner er sannsynligvis ofre for den alminnelige rettsbegrepsforvirring som med bistand av våre myndigheter er satt i verk etter 1945.

Kanhende er de også ofre for noe mere avskyelig, nemlig vissheten om å måtte leve sitt liv i en landsdel som ligger ubeskyttet og forsvarsløs.

Grenseboerne vet at det er sletter med forsvaret i Finnmark nu enn det var i 1940.

Kanhende har de derfor allerede nu sett seg tvunget til å gå sine fremtidige herrer til hånde. Så døm dem ikke hårdt.

L. A. R.

Kulturbrev og kultur

I 1945 sendte noen — man tør vel kalle dem framstående menn — et brev til den norske regjering: «Vår kulturs framtid.»

Ifjor ble det trykt opp igjen og spredt i tusenvis av eksemplarer. Det står mange bra ting i det som alle kan underskrive. La oss se litt nærmere på hva disse herrer har satt på trykk. Det tør være at det ikke er helt samsvar mellom liv og lære.

Første avsnitt har overskriftn: Kulturens grunnlag. Definisjoner. Så kommer som punkt I «Frihet og rettssikkerhet er fundamentale vilkår for kultur».

Dette er, vil kanskje noen synes, sterke ord, men de er selvfølgelig og sanne. Det vil ikke minst de 24 000 norske menn og kvinner understreke, som i 1945 ble fengslet uten lov og dom.

Men når forfatterne har satt opp dette punkt som nr. 1. har de nok nettopp lenkt på Nygaardsvoldsregjeringens massearrestasjoner. De har tenkt på okkupasjonstiden.

Men var «rettssikkerheten» så dårlig da? Kunne ikke et menneske som ikke satte seg opp mot krigens lover — c: okkupasjonsmaktens rett etter Haagerdomstolen, leve nokså trygt? Her var dog noen unntagelser. Et forholdsvis uskyldig menneske kunne bli tatt som gissel og straffet — endog med døden for andres sabotasjehandlinger.

Men vi var i krig. Og mister ikke hundreder av uskyldige negrer livet med engelskmennenes bombing av landsbyer i Kenya.

I 1945 var krigen slutt. Men da fikk vi en større arrestasjon av nordmenn enn tyskerne noen gang hadde gjort.

Det ligger nær å spørre; hvor var disse kulturbrevets underskrivere da? Reiste de seg i protest dengang da rettssikkerheten for første gang i fredstid i Norge på det groveste ble krenket?

Å, nei langt fra! Hvor var herrene Solem, Midttun, Steen, Borgen og de andre da deres yrkeskolleger ble fengslet? Hvor var juristene, journalistene, lektorene, offiserene, universitetslærerne? Hjalp de sine kolleger i nød, da de ble sparket ut av sine stillinger og mistet sitt levebrød? Foretok de undersøkelser om deres yrkesbror hadde gjort noe kriminelt? Ikke så vidt jeg vet. De karret seg med glede inn i de ledige stillinger — for juristene ble det jo en gullalder.

Hjalp Røde Kors da noen søstre, som hadde fulgt kallet til å lindre nød også hos fienden, — ble idømt straff. Sto noen jurister opp og sa, det var mot Røde Kors' høye prinsipper å dømme dem? Jeg har ikke hørt om det. Protesterte noen leger? Er uretten blitt forsøkt gjort god igjen?

Det må være oss unnskyldt at vi ikke tror særlig på dette kulturbrev, når dets underskrivere ikke nevner at rettsbruddet fra 1945 må rettes. Det er nemlig dette som må gjøres, hvis vi med god samvittighet skal kunne tale om kulturens grunnlag.

Det tales i brevet meget om kulturbærere — hvis en kulturbærer ikke reiser seg mot vold og urett i samfunnet, kan han ikke bære dette navn.

Et lands kulturbærere burde vel først og fremst være de som har fått landets beste utdannelse.

Vi så ikke at de protesterte i 1945. Noen, tvertimot, som fhv. biskop Berggrav, la de sten til byrden.

En kulturbærer må være et åndelig selvstendig menneske. Han må ikke — som i 1945 — ligge under for massesugestion og politisk trykk.

Før uretten fra 1945 blir gjort god igjen, er Norge intet kulturland. Inntil da hjelper intet kulturbrev.

Tilskuer.

Overrettssakfører

Ketil Harnoll

Munkedamsv. 5, Oslo

Tlf. 42 21 30

Ansoppgjør

revisjon, bokføring.

Revisor **Arne Gausdal.**

Tlf. 33 38 08 — Oslo.

Demokratiet poserer

(Forts. fra side 1.)

batten, Aksel Larsen, erkjente, at han hadde oppsøkt Busch Jensen og i en personlig samtale foreholdt ham det urimelige i dette tiltaleomfang. Busch Jensen hadde da svart, at det ikke tilfalt ham eller Rigsdagen å avgjøre hvem som var straffskyldige. Han har sikkert forladt seg på at motstandsbevegelsens terror ville få domstolene til å dømme hvor der ble reist anklage. Således gikk det også. Dommer frk. Karen Johnsen ble, skjønt spesielt utpekt til dommersete i disse standretter, av pøbelen tvunget til å endre sin oppfatning av rett og billighet i en sak mot en frivillig østfrontkjemper, som intet strafforhold hadde begått i Danmark. Mannen ble dømt for sin komp mot kommunismen.

46 HENRETTEDE, 60 FRISTER ENNÅ FENGSELETS TRISTE SKJEBNE

Såvel den nåvæende justisminister som den forrige, frk. Helga Petersen (venstre), kunne ikke ise rettere enn at den fulgte praksis ved avviklingen av hatperiodens overgrep, var i beste orden. Klarest ble dette sagt av Helga Petersen, som vedgikk sitt ansvar (stort av en demokrat) og sa, at hun som dommer ag minister intet fant å rette. Av Hækkerup fikk Folketinget en narresmøkk, idet han vel lovet dem en annen, teknisk sett annen fremgangsmåte ved fremtidige benådnings, men at han ville avholde seg fra å benåde, nevnte han ikke med et ord, tvertimot.

Under sin fremstilling av den fulgte praksis opplyste Hækkerup at det ennu satt 60 fanger tilbake i fengslene som var dømt etter denne lov med tilbakevirkende kraft, og at det var eksekvert 46 dødsdommer. Ved utgangen av 1948, sa Hækkerup, satt det ca 1000 avsonere tilbake. Man hadde i 1948 løslatt straffer på fra ½ til 5 år, altså etter små 3 år. Det vil si, at små 13 000 av de tiltalte og dømte var blitt satt på fri fot. I loven av 1945 heter det, at minimumsstraffen er fengsel i 4 år. Busch Jensens løfte gjaldt at der ikke ble reist tiltale mot forseelser som ikke kunne idømmes minst 4 år, det vil si, at ca 11 000 ikke etter Rigs-

dagens mening skulle ha vært straffet. Men det satte motstandsmannen Busch seg utover. Tar man i betraktning at domstolene var sterkt påvirket i deres bedømmelse av pøbels maktbud, og avsa de dommer som lå mer enn i overkanten, er mer enn 12000 mennesker i Danmark blitt straffet uten lovlighet. Dette ansvar senker Danmarks offisielle representanter imidlertid ikke en tanke, og det nevnes ikke med et ord under debatten den 15. jan.

DEMOKRATISK OG KRISTENT ANSVAR

Et for ethvert kristent menneske uforståelig hat kom også under denne opphisselseskampanje til orde og handling fra ledende menne i Danmarks folkekirke. Ikke mindre enn to biskopper tillot seg å protestere mot løslatelsene. Hvorledes de kan forene en sådan innstilling med deres høye stillinger i den kristne menighet er og blir en gåte, som kun kan tenkes besvart ut fra det ikke ukjente fenomen, at den man har sviktet og ladt vederfares urett, den hater man. Folkekirken dyrker ikke sannhet i kristendommen når den preker hat. At den ikke har plikt til å ta del i verdslige anliggender, skal tjene den til unnskyldning når den fortier sin bedre viten i disse saker, men når den taler mot bedre viten om ting der ikke vedrører det der er dens oppgave, vil det ikke mangle på sunn reaksjon. Vi har i Danmark mer behov for kristne prester enn for de alt for mange politiske brødpyster. Kirkens avhengighet av staten har vart for lenge.

Folketingets knefall for den samme hatstemning var i direkte strid med de av vårt demokrati anerkjente menneskerettigheter. Bortset fra de to justisministre optrådte alle tingets 176 representanter som værdige arvtagere av Hamlets ånd. Der ble brukt ord, født av angst, så sterke, at de kun kan forklares ved et eneansvar for hele den dype nasjonale ulykke som spaltingen av vårt folk er og var. Tendensen til et oxfordmøte grep også enkelte av medlemmene som tok til egen barm med erindringen om besettelsestidens dobbeltpolitikk. Men å

bære det ansvar som det er å påta seg skylden for de 500 som motstandsbevegelsen likviderte og de 116 clearingmord som ble foretatt av besettelsesmakten, samt de 46 henrettede etter mai 1945, makter disse sørgelige demokrater ikke.

INGEN LIKHET FOR

LOVEN

Med hyklerist patos bedyret de deres forståelse for det der var blitt uttrykt ved protestene mot løslatelsene. Her skulle ikke vises forbryterne noen barmhjertighet, man ville fremover ære motstandsbevegelsens minne ved ikke å la dårlig samvittighets stemme bli hørt i spørsmålet om benådnings av dem som var straffet etter lover med tilbakevirkende kraft. Likheten for loven lot man fare, ikke en eneste hadde krefter til å omtale det ansvar som fhv. justisminister Rytter så kraftig har oppfordret til å plase, ansvaret for de 500 likvideringer som ble foretatt av motstandsbevegelsen og for hvilke der på tross av tilsagn aldri er blitt gjort rede. De få undersøkelser som er blitt foretatt, har for 90 pct. vedkommende resultert i en innrømmelse av at mordet var blitt begått uten skyld fra den myrdedes side. Debatten den 15. januar må til alle tider i den danske parlamentarismes historie komme til å stå som en skamstøtte. Man frasa seg arv og gjeld i 1945, arven og gjelden som ble skapt av de samarbeidende parter på Danmarks Rigsdag i besettelsens første år, hvor man innledet forståelsespolitikken og ga den uttrykk i Dansk-Tysk Forening og innenriksministerielle skrivelser til alle embetsmennene om å omgås tyskerne selskapeleg og kulturelt. Alt det sagte og gjorde fra den gang vedkjenner man seg ikke, men slo demokratiet i hjel i 1945's maidag og henga seg til diktaturets farligste tilkjennegivelse, opplysnings ensidighet og ensrettethet, hverken den «frie presse» eller folkets representanter på tinget kjente deres egen fortidige stemmer. Med denne holdning har vårt demokrati dømt seg selv fra retten til å eksistere. Folket vil få sannheten og de ansvarlige vil våkne til bitter erkjennelse for sent.

C. Meier Jensen.

Lyngby, Danmark.

Brænde- mærkede Brevcitater

Gårdeier Valdemar Thomsen, «Rosenlund», folketingsmann inntil 5. mai 1945, da han og et par kolleger ble drevet ut v Folketingssalen av maskinpistolbevæpnede lovovertrædere, har i «Landboværnet» for 15. januar 1954, offentliggjort et langt «Åpent Brev» til sine lidligere kolleger, hvori han bl. a. fremsetter følgende punkter:

«at I har kompromittert dansk Ret ved bl. a. at gøre Personer til Genstand for retslig forfølgning, fordi de har været medlemmer af lovlige Partier,

at de simpelthen var Løgn, at I vilde Udrensning til Tops. Den stiltiende Forudsætning var, at kun politiske Modstandere skulde rammes,

at Kaos er et smukt Ord for den tilstand, der siden 5. mai har rådet i vore retslige Forhold,

at Påstanddtn om, at I handlede under Tvang, ikke er sand,

at det til sene Tider vil stå som en Skamplet på den danske Rigsdag, at den samme Forsamling af Rigets tillidsmænd på to forskjellige Tidspunkter har kunnet føre en så skiftende Tale og derved er løbet fra sit Ansvar overfor de folk, hvis Ledere og Veiledere netop Rigsdagens mænd var kaldet til at være. Gennem denne dobbelte svigten har Rigsdagen fået Ansvaret for at føre dansk Retsvæsen ind i et af de mest beskæmmende Kapitler i dets Historie,

at det afgørende ved 8. Juli-erklæringen, der udtalte Beundring for de store tyske Seire og Tilslutning til en Nyordning under Tysklands førerskab, var, at Samlingsregeringens samtlige medlemmer tiltrådte Erklæringen..... osv.»

Efter Fremsættelsen af de her givne Punkter m.m. fortsætter V. Thomsen: — «Ja, det var et lille Udpluk, men alvorligt nok til, at I, hvis I ikke vil gaa over i Historien som æreløse Mænd, maa tage Stilling til»..... osv.

Fredrik J. Geddebo.

30 millioner slavearbeidere i Sovjet

London (FCT). Den 10. desember 1948 undertegnet De Forente Nasjoner «Erklæringen om Menne-skerettigheter» (Declaration of Human Rights) med unntagelse av Sovjet-blokken og Sør-Afrika. Nå — mere enn 5 år senere diskuterer man fremdeles og undertegner nye avtaler, uten at noe er oppnådd.

Istedenfor erklærte professor Walter Hallstein i FN i begynnelsen av des. 53 at det fremdeles var 102 958 tyske krigsfanger i Sovjet-Samveldet, 2047 i Polen og 3434 i Tsjekkoslovakia. Likeledes var det 133 000 tyske sivile fanger i Sovjet. Av de 750 000 tyskere som ble deportert av sovjetrusserne i 1945 er ca. 450 000 hjemsendt.

I desember meldte Tokio Radio at 801 japanere som var holdt tilbake i Sovjet etter krigen var ankommet til Japan fra Nakhodka i nærheten av Vladivostok. 407 av disse var militære, 13 sjøfolk og 391 sivile. Blant dem var 9 kvinner, 2 barn og den tidligere øverstkommanderende for Kwantung-armeen, gene-

ralløytnant Yoichi Hitomi. Sovjetmyndighetene har fortalt det japanske røde kors, som formidlet repatrieringen, at det nå var «bare» 1047 japanske «krigsforbrytere» igjen i Sovjet. Men de repatrierte bragte med seg to lister, den ene over de 1700 japanere som de visste var i russiske hender, samt en annen over 570 japanere de kjente til var avgått ved døden i russiske leire siden 1950.

En japansk journalist, Tera-shita, fortalte at de regnet med at slavearbeiderne og de tvungne nybyggerne som var bosatt i nærheten av leirene dreiet seg om ca. 30 millioner østeuropeere, hvorav de aller fleste var deporterte.

En jurist som tror på sånt, er ikke noen god jurist.»

Etter møtet gikk jeg bort til justisministeren og fremholdt at jeg trodde jeg kunne skaffe det nevnte referat. Hr. Gundersen svarte: «Tror De virkelig at høyesterettsdommerne er idioter?»

«Verdens Gang» 14/11 1947 inneholder referat av dommen på første side under overskriften: «Det var straffbart å delta i NS-idrettsstevner under krigen. Pussig prinsipp-sak, hvor Høyesterett var strengere enn påtalemyndigheten.»

Liv Storhaug var ved Oslo Byrett dømt bl. a. for å ha deltatt i en rekke idrettsstevner. Under prosedyren for Høyesterett nedla statsadvokat Ryssdal med Riksadvokatens samtykke påstand om frifinnelse for dette punkt, da man var av den mening at byretten hadde anvendt loven uriktig. Høyesterett tok ikke denne påstand til følge. Se kjennelse i sak L. nr. 417. S. nr. 410/1947. Dommen er også gjengitt i Rettstidende s. å. side 695.

Etter at riktigheten av min anførsel således er bragt på det rene, kan det være grunn til å spørre:

De siste ord under galgen

Den dødsdømte
Hans Th. Schmidt :

Herr Oberst! På dette sted nedlegger jeg ennå en gang høytidelig protest mot dommen som har ført til denne henrettelse. For Guds åsyn, for hvem jeg skal stå i neste øyeblikk, forsikrer jeg jeg ikke er skyldig i den forlystelse som lastes meg. Alt bevismaterieell som min forsvarer skaffet og som beviste min uskyld, er slått i stykker mot de kalde murer i Heidelberg. Dere, mine herrer, nettopp nå gjør: Jeg har utført befallinger som rettmessig var gitt meg. Jeg tar avskjed som den siste av Landsbergers døds-kandidater. Jeg dør uskyldig.

Hvis Europa vil begå selvmord -

må det gjøre det uten vår hjelp, sa utenriksminister Dulles i en tale før jul.

Uttalelsen vakte enorm røre i mange europeiske land, men det synes som den tyske reaksjonen har vært forskjellig fra NATO-landenes. Således skrev hovedorganet for Freie Demokratische Partei blant annet:

«Hvis Amerika bestemmer seg for å endre sin politikk i Europa vil Tyskland være uten skyld i det. Enhver europeer må frykte muligheten av amerikansk tilbaketrekking til et periferisk forsvar av Europa. Hvis planen om Europahæren bryter sammen er det sannsynlig at en militær særavtale vil komme istand mellom USA og Tyskland på linje med avtalene med Jugoslavia og Spania. En slik ordning ville forebygge at Frankrike brukte sitt veto for å stanse ethvert forslag om å få Tyskland med i NATO.»

«Sannheten om norsk næringsliv idag er at vi er redd for friheten. Vi er blitt så vant til beskyttelse på så mange vis at mange ønsker å leve videre i en bskyttet tilstand».

(Knut Isachsen i «Farmand»)

«Er justisministeren fremdeles av den mening at Høyesteretts dommere er idioter?»

Oslo, 4. mars 1950.

Aage Spakmo,
stud. jur.

Krupp kommer hardt igjen

Antallet av arbeidere i Kruppverkene er nå kommet opp i 25 600. Modernisering og utvidelser foregår i sterkt tempo. Bare ett enkelt av Kruppverkene, — Stahlbau I. heinhauser, har bestillinger fra Tyrkia, Portugal, Sverige, Schweiz, Austrlia, Egypt, Sydamerika, Sydafrika, India, Pakistan og flere. Det ser heller ikke ut til å være småbestillinger. Bare en enkelt bestilling fra India går opp til en verdi av ca 1 milliard n. kr. (med Krupp som hovedleverandør). Det nevnes også en ordre på 270 lokomotiver for gods- og passasjertog. Britene sies å ha vært bitre da denne ordren gikk dem forbi. Særlig bittert må det føles i betraktning av at England har startet to verdenskriger for å knuse den tyske industrien.

Selv om Krupp ikke lenger gjør det i dynamitt, så må en i ethvert fall kunne kalle det en *dynamisk* utvikling.

Kenyaneger stekt ihjel?

Nairobi: To britiske politioffiserer er framstilt for høyesteretten i Kenya anklaget for å ha stekt en afrikaner levende over langsom varme for å finne ut om han var medlem av mau-mau-organisasjonen. Det foreligger ennå ingen nærmere enkeltheter om tiltalebeslutningen eller anklagens innhold, men de to politioffiserene ble løslatt mot kaution.

Rettssaken mot dem ventes å ta flere dager. Saken er den andre store rettssaken på kort tid der britiske offiserer er anklaget for overgrep mot den innfødte befolkningen i Kenya.

Sikkerhetsstyrkene i Kenya drepte ni medlemmer av den underjordiske terrororganisasjonen og arresterte 11 under en rassi i Nyeri-distriktet for et par uker siden.

O.r.sakfører

SOLVEIG STANG

Alm. praksis.

Bokføring. Mangfoldiggjøring (Stensilering).

Konferanse etter avtale.
Tlf. 37 96 26, Bentsebrugt. 16c,
oppg. A. II. Oslo.

Eit og anna etter lesinga av T. K. Derrys bok

«The Campaigne in Norway» er ein offisiell britisk militærpublikasjon og har lite um sernorske tilhøve, både når det gjeld hendingane på sjølve krigsskodeplassen og den politiske bakgrunnen. Burtsett frå dei militære sjefane er det ikkje mange nordmenn som kjem innanfor interessesfæra i boka. Det er berre kongen og kronprinsen, utanriksminister Koht, Vidkun Quisling og J. L. Mowinkel, den siste i samband med planen um nøytralisering av Nord-Noreg med svenskt mannskap i Narvik, Mowinkel-planen dei kalla. —

Nygaardsvold, Ljungberg og dei andre medlemene av regjeringa er berre anonymt med i «the Norwegian Government» når det vert nemnt. Stortingspresident Hambro kjem heilt burt i biletet.

Um Koht er det m. a. fortalt at han den 9. april i sin tidlege morgonkonversasjon med den britiske ministeren i Oslo (Sir Cecil Dormer) hadde gjeve ord for den meining, at forsvaret av Oslo var sterkt nok til at Riksstyret kunde verta ståande der. «But wiser counsils prevailed (men klokare råd gjekk fyr)», segjer dr. Derry, ikkje utan ein snev av ironi, — og um lag kl. 7.30 førde eit umframtog kongsslyden, regjeringsmedlemene, storparten av stortingsmennene og nokre få sivile embetsmenn til Hamar. Kven desse «wiser counsils» kjem frå nemner ikkje Derry. Hambro som Undersøkelseskommisjonen av 1945 gjev æra for dette arrangement, høyrer vi ingenting um. Kva Koht gjeld fortel den same kommisjon i ein fotnote, at han «to ganger i løpet av natten hadde orientert Dormer om det tyske angrep», men ingenting um kva som meir vart sagt eller avtale ved dette høvet.

DEN BRITISKE MILITÆR-ATTASJE.

I «Norsk Utanrikspolitikk fram til 9. april 1940» segjer Halvdan Koht s. 71: «Derimot hadde eg då fått ei melding frå den britiske militærattasjén om at britiske krigsskip var på veg mot Kattegat og vilde ta opp strid mot tyskrane». Dette var um morgonen 8. april fyre møtet i utanriksnemnda. Ut på natta same dagen vart ei påbyrja mineutleggjing i Oslofjorden stansa etter oppmoding frå den britiske marineattasjén med den grunngeving at britisk hjelp var på veg og ikkje måtte hindrast i å støyta fram mot Oslo. J. Scharffenberg har nemnt dette i eit fyredrag i Studentsamfunnet 24/10 1948. Jacob Friis i Odelstinget 20/10 1948. Jfr. U. K. Innst. s. 96. Um marine- og militærattasjéer her er same person eller to, veit eg ikkje. Men det står fast, at britane hadde militærkunnig assistanse ved legasjonen i Oslo so seint som 8. april.

Det er då heilt underleg når dr. Derry i «The Campaigne in

Norway» på s. 65 ordleider seg slik: «And in any case we had at that moment no military attaché in Norway» (og i alle høve hadde vi i den augenblinken ikkje nokon militærattasjé i Noreg); «at that moment» kan her etter samanhengen berre tyda «since the early morning of 9th April». Med andre ord den (eller dei?) frå 8. april er heilt burt. Kva skal ein tenkja? Mystisk er det i alle høve. Ein ny britisk militærattasjé, E. J. King-Salter, tidlegare i Helsingfors, kom til Noreg 4. april. I mellomtida fekk dei britiske styremaktene ikkje stort betre rettleiding utan det som gjekk fyre seg i Noreg enn ein vanleg avislesar, heiter det hjå Derry.

J. Fr. V.

En engelsk finansmanns dom

Det gjeller det danske politiske rettsoppgjør

En engelsk finansmann, som nylig gjestet Danmark, har under en sammenkomst på Hotell d'Angleterre i København gitt uttrykk for sin forbauselse over at man i Danmark ikke forlengst hadde bragt de såkalte forræderisaker til avslutning. Ifølge «Revision» sa han:

Vi englander, som i motsetning til Danmark har vært med i krigen, kan vanskelig tro det som fortelles. Mange erfarne, hvithårede politikere og finansmenn har betenkelig rystet på hodet. Vi forstår simpelthen ikke at et land som Danmark har råd til den slags. Hva krigens er, tilhører krigen og må være avsluttet med den. Noe annet tjener ikke noe fornuftig formål, hvilket man heldigvis nesten overalt har innsett. Idag spør finansverdenen ikke om hva den eller den har utført eller bedrevet tidligere, om en mann har vært — er det ikke hjemmefrontmann (frihetskjemper) man kaller det — men bare om hva han i kraft av sin dyktighet kan utføre. Tro endelig ikke, at vi ikke idag må gi Hitler rett i mange av hans synspunkter, nettopp fordi vi idag står overfor mange av de samme problemer som tyskerne hadde etter 1935 og som må løses, dog

Bjelken i eget øye -

«Alle vet at landene bak jernteppet bygges opp etter modell av Sovjet-Russland», skriver U. S. Information Service og fortsetter: «Dessverre er også tvangsarbeidsleirene kopiert. Både Østeuropa og Kina har fått tvangslover lik Sovjets, om slaveleirer, om dom uten forhør, uten jury og rettergang, med adgang til å illegge kollektiv straff så fort individene i gruppen er stempet sosialt skadelige eller «kontrarevalusjonære» etter sovjets regler, og fengsling av politiske fanger sammen med vanlige forbrytere»....

Og så ryster vi på hodet. Men — vi politisk dømte synes å kjenne igjen meget av det som det klages over, både den kollektive straff, sammenblanding av politiske og kriminelle fanger (ja endog så vidt at de kriminelle ble satt til å håne og bespytte oss politiske), og juryen og rettergangen var vare komedie. Selv forsvarerne fikk ikke drive undersøkelser på egen hånd. — Men dette vil nok våre jurister og dommere gjerne glemme i dag i skamrødme.

DU DANSKE MANN — — — !

En velkjent mann i Køge, Vagn Bor, som er et fremtredende medlem av Den personlige Frihets Værn», uttalte forleden på et soldatermøte: — Før i tiden var soldatene ikke velsette. Offiserene betraktes som skurker og soldatene som deres stakkars redskaper. Men nå er det forandret derhen at størstedelen av det danske folk står bak Atlantpaktens. Allikevel mangler det noe — for ikke å si meget. Vi er et meget hårdført folk, og tårene kommer først frem, når vi har fått snapsen galt i halsen...

på en annen måte....

Jeg kan ikke annet enn å være forbauset over hva jeg gjennom samtaler med jurister og ervervsfolk her i Danmark hører, både om den form og på hvilket grunnlag de mange saker mot landsvikerne er blitt ført. En sådan vilkårlighet og under en sådan form hvor det gis vilner mulighet for å lyve i retten, vil være ganske utenkelig i England. Det er dog ikke noen «rett», jeg vil nærmest kalle det for et skuespill. Hvorledes kan dette dog tiltales etter loven? Ingen har kunnet gi meg tilfredsstillende svar. Dette gjør meg betenkelig i mine finansielle forhold i Danmark....

Innsamlingen til blind frontkjemper

Vi har gleden av å kvittere for ytterligere bidrag som er kommet:

H. W.	kr. 10.—
O. S.	» 20.—
Florian	» 15.—
A. B.	» 50.—
A. B. S.	» 50.—
J. T. S.	» 34.—
O. T.	» 10.—
L. S.	» 15.—
M. S.	» 15.—
H. M.	» 10.—
J. F.	» 10.—
H. H., Hjuksebø	» 10.—
B. W.	» 20.—
Inns., Rissa	» 10.—
P. T.	» 10.—
Silly Billy	» 20.—
A. W.	» 20.—
O. F.	» 10.—
Kr. Smerud, Fåvang	» 26.—
S. D., Skien	» 200.—
E. W.	» 6.—
H. R.	» 10.—
T. B. H.	» 10.—
T. S. H.	» 20.—
«Steinbo»	» 15.—
N. E. S., Drammen	» 50.—
B. K., Røros	» 25.—
L. Aa., Trondheim	» 100.—
J. G.	» 10.—
B. B.	» 5.—
O. Todnem	» 50.—
T. S. R.	» 100.—
H. L.	» 25.—
T. A.	» 50.—
A. W.	» 100.—
C. L.	» 20.—
Frontkjempermor	» 20.—
Ottar Opsand	» 10.—
R. og E. F.	» 100.—
A. S.	» 20.—

Det kommer stadig bidrag inn, og vi fortsetter kvitteringslisten i nr. 7.

Venstre

Bad Loosera, heter det i sportsproget, og det kan nok sies også om venstre som tapte fjerdeparten av sine velgere ved stortingsvalget i høst. Vi har nemlig aldri sett noen ta et slikt tap med så lite moral og med et så slett humør som venstre. Nederlaget var jo gitt på forhånd — allerede ved kommunevalget for to år siden kom varslet for alvor uten at det ble gjort noe for å avverge det katastrofale nederlag. Men vi er jo vant til at selv de mest høyrostedede varsler blir overhørt her i landet. Tenk bare på høsten 1939 og våren 1940. Ingen ville høre, og varslene ble tatt som det reneste hy-

steri fra oss som så faren og ropte ut om den. Det er således ikke noe nytt, bare uten de forferdelige følger.

Vi skal ikke blande oss opp i den partipolitiske strid, men vil bare ha sagt, at venstre har forrådt sitt påståtte frisinn også når det gjelder våre interesser, og det forrædde en av sine merkesaker da det i 1945 uten protest gikk med på å ofre juryloven for en hevns skyld. Det ville Joh. Ludw. Mowinkel aldri ha gått med på, men han er gjemt under torven og glemt av det parti som i den siste mannsalder skylder ham alt. Også denne mangel på troskap er en del av hevnen som innhentet partiet denne gangen.

Det sies at selv dverger kaster lange skygger ved kveldstider. Dette bør venstrelædelsen merke seg, for velgerne er vare når det gjelder slikt. Og de dvergene som huserer i Akersgaten kan aldri bli større. Vil venstre noe, må dets ledelse gå ut i landet og langsomt opparbeide den tillit som det selv har sveket.

Dette er bare et vennlig råd fra noen som er befridd for trollsnettet.

“Vi har tapt krigen i Korea”

Boise, Idaho: Amerikanerne må innrømme at «vi har tapt krigen i Korea», sa senator Henry Dworshak på et møte i første halvdel av januar. Han tilføyet at atlantpaksorganisasjonene holder på å smuldre opp.

Siden 1945 har vi lagt ut omtrent 40 milliarder dollar for å hjelpe til å stabilisere stillingen og bygge opp motstanden mot den røde trussel, sa senatoren, men idag må vi innrømme at vi har tapt krigen og er ille ansett i mange land som vi har støttet.

DERRYS BOK

Vi har fått spørsmål fra flere kanter om hvorfor dr. Derrys bok er så dyr. Noen mener at prisen er så høy fordi den ikke skal få for stor utbredelse. Men det er — dessverre må vi si — naturlig at prisen er så høy. Først bokens volum, dernest at opplaget er lite. Forlaget hadde ingen grunn til å tro at den skulle bli noen best-seller i dagens Norge, hvor skylapp-mentaliteten råder.

Tannlege Maamoen

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 36 99

Tannlæge**MARTIN KJELDAAS**

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

Gårdsbruk

Fins det en N.S.-mann som skal selge sin gård? Jeg var N.S.-mann og søker etter et gårdsbruk til min sønn, som er agronom. En absolutt prima gutt, arbeidsom, pålitelig og grei. Han har arbeidet på gård i alle år. 27 år gl. og av solid familie.

Forpaktning også aktuell.
Bill. mrk. «Til våren».

“Skinnartikler”

som lommebøker, dollarmapper, portemoner, brillefutteraler m. v. — preget med og uten farver — tilbys forhandlere.

E. BIE, Dokka.

Kirkelige handlinger

Barnedåp, Nattverd, Begravelser etc. utføres alltid uten vederlag. Messer forrettes offentlig og privat. Henv. Hovedpresten, Postboks 1306, Oslo.

MOR min

bruker bare RITA til all slags vask. Mor har ikke prøvd noe bedre vaskemiddel til hus, klær og oppvask. Og så billig da, kr. 1,60 pr. 1/2 liter.

Mor kaller RITA «vaskevennen» sin.

Jeg synger til mor:

Rita, Rita, hei, hei, hei,
Rita vasker alt for deg!

A.s Desin Tekn. Kjem.Fabrikk, Krokstadelva

Smøreoljeagentur for Østlandet

Person eller firma som disponerer lagerplass for mindre kommisjonslager kan få overta enesalget på Østlandet for anerkjent smøreoljemerke. Garanti eller litt kapital nødvendig. God fortjeneste.

Bill. mrk. Oljeagentur.

Leserbrev

(Forts. fra s. 3)

Skal vi gi opp evret?

I nyttårsbetraktning i «Flk og Land» nr. 1 for 1954 forteller Knut Geelmuyden om sine brødre i N.S. som ikke har noen tro på noen «oppreisning».

Til de karene og andre skal jeg få lov å referere «Dagens tekst» i «Adresseavisen», Trondheim, for 15. januar d. a.:

Matt. 5. 6: Salige er de som hungre og tørster etter rettferdighet, for de skal mettes.

«Det er noe som heter rettferdig harme og av og til kan vel

de fleste av oss bli dirrende av harme over all den urett som blir begått midt iblant oss. Og enda verre er det når vi oppdager at uretten blir rett og vi ser at vi er maktesløse overfor det.

Men i sin Bergprediken lovet Frelseren at den som hungre og tørster etter rettferdighet skal mettes. Og det er neppe bare den ytterste dag han tenker på, også i dette liv finnes rettferdigheten, i Jesus Kristus.

Til ham skal vi gå med vår harme og vår hunger, og han skal lære oss hvordan vi selv skal øve rettferdighet.

Jeg har selv en viss erfaring for sannheten i at «de skal mettes», for jeg ble mer en mett!

Det kan komme til å gå slik

også med de som nu er rammet av det såkalte rettsoppgjør.

Husk kare at Han har makten! Ha tro på vår sak og la oss heller ikke glemme vårt lønnkammer! Da kan 1954 bli et heldig år for vår sak. M.

*

Bladets navn

De fleste er vel enige om, at det var riktig å skifte ut det gamle navn. — Men når man først tok dette skritt, er det uforståelig, at det ikke skulle vært mulig å finne noe mere passende navn enn det nåværende.

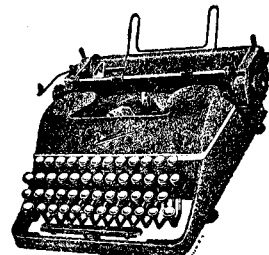
I Danmark utkommer et blad, som heter «Land og Folk». Det er kommunistisk. Morgenbladet hadde for noen tid siden et referat derfra med angivelse av bladets politiske farge.

«Land og Folk» — «Folk og Land»! — Det kan ikke med rimelighet forlanges at publikum i sin alminnelighet skal kunne holde disse navn ut fra hinannen. — Vi kjenner alt for vel motstandernes bestrebelse for å blande

kortene og slå dødsfiendene nasisme og kommunisme i hartkorn. Vi bør ikke hjelpe dem med det.

Å bli stemplet som NS-mann er etter undertegnede mening en heder. Og ingen burde la være å abonnere på bladet av frykt for å få dette stempel på seg. Men å bli forvekslet med en kommunist nettopp på grunn av vårt blads navn, vil formentlig alle ærlige NS-folk betakke seg for.

Skift derfor navn snarest mulig. Skriv ev. ut navnekonkurranse — selv om det har vært gjort før (med det foreliggende sørgelige resultat) — eller be ganske enkelt om forslag fra leserne. — Som en spe begynnelse vedlegges — ti redaksjonelt bruk — en del forslag, som uten å gjøre krav på å være fullstreffere, dog anses bedre enn det nåværende misvisende navn som er egnet til å forvirre begrepene i stedet for å klarne dem. Ø.

Skrivemaskiner**RHEINMETALL**

Portable m. koffert. 1 års garanti, kr. 538,— netto
Avbetaling innrommes
SVERRE JACOBSEN
Ilseng.

JOAO DAS REGRAS

En «ny» rett

Autorisert oversettelse for Folk og Land

3

I

**SAMMENSETNINGEN AV
DET INTERNASJONALE
MILITÆRTRIBUNAL**

Vi kan spare oss umaken med å gi en karakteristikk av de dommere og representanter som tar del i denne «INTERNASJONALE MILITÆRDOMSTOL» i Nürnberg, — denne domstol som for seg forlanger det privilegium å bli betraktet som «en milepel» i sivilisasjonens og folkerettens historie». Dette er ofte blitt forkynt i avismeldinger og kommentarer i kringkastingen, både da domstolen begynte å arbeide og senere. Vi har allerede før gjort oppmerksom på det faktum at hva domstolens samtlige med-

lemmer angår, så dreier det seg om «dommere i egen sak». Forholdet er det at alle, uten unntagelse, hører til den seirende maktgruppe, eller — om man så vil — til den ene av partene i krigen.

Det er av betydning atter en gang og med ettertrykk å fremheve at ved siden av representanter for de såkalte «kristne demokratier» spiller også bolsjevikerne rollen som dommere og som apostler for humaniteten og verdenssamvittigheten, — d.v.s. representanter for det blodigste terrorstyre som verdenshistorien har berettet om til denne dag. At de juridiske prinsipper i forbindelse med prosessen mot «krigsforbryterne» første gang ble formulert i Moskva, det

skyldes hovedsakelig og opprinnelig innflytelsen fra bolsjevikerne, og det er igjen noe som kritikerne av teaterprosessen i Nürnberg bør bite merke i. De juridiske prinsipper ble knesatt i «Moskva-deklarasjonnn av 30/10 1943». Frimurere, internasjonal jødedom og bolsjevisme hadde sandrektig rakt hverandre hånden for å utrydde det tyske folk og «legalisere sin fremtidige handlemåte ved hjelp av denne «Moskva-deklarasjon».

Da vi forutsetter den kommende politiske utvikling, skal vi her minne om ordene til den øverste russiske anklager, general Rudenko:

«Forsvarerne snakket om humanitet. Vi vet at begrepene sivilisasjon og humanitet, demokrati og humanitet, fred og humanitet er uadskillelige.

Men vi, — vi sivilisasjonens, demokratiets og fredens riddere, — vi avviser denne humanitetsfølelse som er karakteristisk for snikmordere, likegyldige som de er — i hensyn det som skjer med mennesket!»

Som bekjent hadde de herre dommere ved rettssakens begynnelse straks latt verden vite at dommen ville bli endelig, og at der ikke ville bli tale om noen revisjon av den. Krav om mildning av straffen kunne bare mottas av Den Allierte Kontrollkommisjon (Allied Control Council) i Berlin, men dette ville bare angå straffutmålingen, ikke straffbarheten.

Når der er hengått noen måneder eller år — hvem vil vel være i stand til å beregne tidspunktet? — når med andre ord den tid kommer at de «kjære krigskamerater» til herrene Churchill og Roosevelt har forvandlet seg til «motstandere på liv og død» av herrene Attlee og Truman, da må man ikke komme til oss med den lettkjøpte bemerkning at de nevnte herre var kommet i skade for å ta feil med hensyn til representantene for aktoratet. For når representanter for dette systemet, som i løpet av sin 30-årige eksistens har myrdet millioner av uskyldige mennesker, kan få anvist seg

plass på dommersetet for å dømme et av de eldste kulturfolk i Europa, når disse representanter kan blåse seg opp til «sivilisasjonens, demokratiets og fredens riddere». — da beviser dette faktum effektivt og til overmål at sovjet-regimet ble betraktet som verdig til å være med på «Lex Nürnbergesis»' ufeilbarlige dogme.

Eller vil man kanskje senere forsøke å overbevise oss om at det var i Nürnberg de for første gang fikk kjennskap til eksistensen av konsentrasjonsleirer, og at de først etter på kopierte «nazi-metodene»? Den «offentlige mening» er jo et vesen med svak hukommelse, så vi vil eventuelt ikke bli synderlig forbløffet over å se Stalin fremstilt som «Hitlers elev»... Dette minner oss — og meget å propos — om, at det kinesiske språk, som er så rikt på metaforer, ikke kjenner begrepet offentlig mening, men i stedet ordene «den stupide masse».

Fortsetter i neste nr.

Morgenthau-planen . . .

(Forts. fra side 1.)

ter overføres til invaderte land.

6. Hele Tysklands industri fordeles mellom de allierte.

7. Bruke tyske tvangsarbeidere i andre land (slavehold).

8. Alle tyske aktiva i utlandet konfiskeres.

9. Dele opp alle større tyske eiendommer til små.

10. Dele Tyskland i to løse statsføderasjoner.

11. Trekke tilbake alle amerikanske tropper.

Tyskland besettes av fastlandstropper, spesielt russiske, franske, polske, tsjekkiske og jugoslaviske, dessuten norske, hollandske og belgiske.

Morgenthau-planen ble fulgt, men støtte omsider på en uforutset hindring. Det amerikanske krigsdepartement nektet å trekke de amerikanske tropper i Tyskland tilbake, og etter det kunne ikke planen helt gjennomføres.

Hvem er så mennene bak Morgenthau-planen, og hva var hensikten med den? Det var Roosevelt's minister Morgenthau, som la planen fram

og ga den navn. Men det var Roosevelt som krevet den, sier han, og en av Roosevelt's intimeste rådgivere, Dexter Withe, var en ivrig medhjelper. «Han kom med mange verdifulle forslag om hvordan vi skulle behandle tyskerne og japanerne etter krigen,» skrev Morgenthau til Withes enke da han døde. Planen ble lagt fram av Roosevelt i Quebec i 1944. Churchill erklærte seg uenig, men han underskrev, og dermed var planen en kjensgjerning. Dexter Withe ble etter krigen avslørt som russiske spion og kommunistisk agent i U. S. A. og ble dømt for det. Hensikten med planen fortøner seg nå klårere, da det bare er Sovjet-Russland og kommunismen som har profitert på den. Helt fullført ville hele Europa være en moden frukt for Sovjet, som Kina ble det.

Det er dette det amerikanske senat nå vil ha klarhet i, og det store og skjebnesvangre folkebedrag med i hemmelighet å skifte Atlanterhavserklæringen med Morgenthau-planen som krigsmål.

Kanskje det også en dag blir spørsmål om hvorfor og hvem som avskaffet den gamle Vestens rettsordning og innførte kommunistisk rettsstell for krigsoppgjøret. Det nye søstem med å betegne den tapende for krigsforbryter, og forfølge og straffe alle som ikke er medløpere til maktøverne. Innføre lover med tilbakevirkende kraft, uten hensyn til folkerett, grunnlov og gjeldende lover, vedtatt i hemmelighet og uten kunngjøring.

Videre økonomisk ruin og solidarisk ansvar for tiltalte, vilkårlig husransaking og fengslig forvaring uten lov og dom. Og anklager etter angiversystemet, offentliggjort som hets uten at tiltalte har kjennskap til dem eller får føre sannhetsbevis. Forhåndsdommer av hemmelige kretser. Dertil etablert et fullstendig jernteppe for å hindre lys over rettsbarbariet.

Med dette system innført med kirkens velsignelse og politikere og rettsfolks ivrige bistand, skulle Europa med Morgenthau-planen være bra tilrettelagt for kommunismens erobring.

Balder.

Et forhør om Dexter White og Morgenthauplanen

Opprullingen av sovjets spionringer i USA skyldes for en stor del en eks-kommunistisk spion, miss Elisabeth Bentley, som selv har tatt imot hemmelige dokumenter fra agenter i den høyeste administrasjon og levert sidere til utsendinger fra sovjetambassaden.

Under et forhør angående Morgenthau-planen uttalte miss Bentley blant annet:

(FBI-forhør)

«...den eneste Morgen-

thau-plan jeg kjenner noe til var den tyske.

Senator Eastland: Vet De hvem som utformet denne planen?

Miss Bentley: Den skyldes Dexter White's innflytelse og skulle påskynde ødeleggelsen av Tyskland, fordi det var russernes ønske.

Mr. Morris: De hevder at Harry Dexter White arbeidet for det?

Miss Bentley: Ja, og våre

instruksjoner på dette område var strikse.

Senator Eastland: Det De mener å si er altså at der var en kommunistiske sammensvergelse, hvis mål var å ødelegge Tyskland og svekke det slik at det ikke kunne være til noen hjelp for oss (USA)?

Miss Bentley: Ja, det stemmer. Tyskland måtte ikke lenger være noe bolverk som kunne beskytte den vestlige verden.

Senator Eastland: Og mr. Morgenthau, De forenede Staters finansminister ble brukt av kommunistiske agenter

for å virkeliggjøre denne planen?

Miss Bentley: Ja, jeg er redd for det.»

*

Dexter White har etter krigen hatt en enorm og avgjørende innflytelse på de finansielle planer både i Europa og Asia. Dexter White var også den amerikanske regjeringens representant i 17 store amerikanske og internasjonale organisasjoner, foruten å inneha den allmektige stilling som direktør for Det Internasjonale Pengefond, som han iflg. miss Bentley er den egentlige opphavsmann til.

Harry Dexter White og Wilhelm Keilhau

Professor Wilhelm Keilhau (en av landssvikanordningens fedre) skrev på oppfordring en artikkel i Verdens Gang om Harry Dexter White, (innlagt i bladet 28. november).

Artikkelen omhandler bl. a. et møte med Dexter White i Amerika i juni 1943. Tilstedesom den norske Londonregjeringens representanter var også Ole Colbjørnsen og Arne Skaug.

Møtet gjaldt planene for en ordning av det internasjonale pengevesen etter krigen, gir et godt inntrykk av den verdensomspennende makt som var lagt i Dexter Whites hender.

Som representanter for Londonregjeringen hadde den norske komiteen foreslått en pundkurs for norske kroner på 20 «som aksens i fremtidsordningen av vårt (!) pengevesen.»

Den norske finansrådmann i London hadde pålagt professor Keilhau ikke å røpe noen av tallene omkring «den tyskbestemte inflasjon av det norske seddelomløp.»

Professor Keilhau forteller, at White lyttet oppmerksomt til den norske fremstillingen uten å røpe noe om sin reaksjon. Da de var ferdige «sier Dexter White med et smil omtrent følgende: En norsk pundkurs på 20 kroner svarer til en dollarkurs av omtrent fem kroner. Etter det vi (!) vet om pengeforholdene i Norge ville vel en dollarkurs på ti kroner være mer naturlig.»

Nordmennene «kvakk til», står det og spurte hva han støttet sin uttalelse til. «White trakk ut en skuff og viste fram et ark med statistikk over

Norges Banks stilling. Der sto alle de tallene som finansrådmannen i London hadde forbudt professor Keilhau å røpe for amerikanerne.» Og «tallene var bedre ajourførte og mer detaljerte,» skriver hr. Keilhau.

*

Dette viser altså at selv under krigen var sovjetagenten og amerikaneren White bedre underrettet om finansene i Norge enn de gode nordmenn, og det viser også at Harry Dexter White hadde et avgjørende ord når det gjaldt «vårt pengevesens framtidige ordning.»

Der var andre konferanser med denne allmektige finansmann, og hr. Keilhau skriver videre, at «White hele tiden opptådte som hundre prosent amerikaner. — Ikke minst derfor ble jeg noe forbauset da jeg fikk rede på at White tilhørte en tysk jødeslekt og at hans familienavn egentlig var Weiss. Fra flere hold hørte jeg også kritikk over at den amerikanske regjering hadde ansatt ham i en så høy stilling. De forente stater var jo i krig med Tyskland, og jødene ble stadig mer upopulære fordi mange av dem hadde gjort seg gjent som «krigsprofitorer». White skjønte naturligvis at han ikke var egentlig avholdt blant sine egne, tiltross for at hans plan ble annonsert som ekte amerikansk.»

Så langt hr. Keilhau.

Som nevnt annetsteds i vårt blad hevdes, at det var White som også unnfanget ideen til Morgenthau-planen, som skulle ødeligge Tyskland for all framtid.

U R

I vekkerur, stueur og kaminur fører jeg det beste som kan oppdrives, nemlig

— Junghans

VEKKERUR
fra kr. 19.— til kr. 32.—.

REISEVEKKER
i skinnnetui til kr. 54.—

KAMINUR (bordur)
fra kr. 179.— til kr. 331.—

STUEUR
fra kr. 182.— til kr. 280.—

ARMBÅNDSUR
kommer ennu meget uregelmessig, men jeg fører alle de kjente merker — Omega, Tissot, Longines, Cyma, Certina, Revue etc.

Skriv til meg og oppgi prisklasse De ønsker i ur, og jeg skal ta ut ett som De skal bli tilfreds med.

Dette er en tillidssak men lesere av denne avisen kan være sikker på reell behandling.

R. Gjessing

Urmaker
DRAMMEN

Den beste tid!

Den beste tid for rensning er nu. Om våren har det vært å stå i kø eller snu. Noen lærer aldri — gjør du?

SIGBJØRN DAHL - Skien.
Kjem. renseri.

Britannia

Hotell

DRAMMEN

Inneh. Hans Eggum

FOLK og LAND

Utkommer i Oslo

Redaksjon: Postboks 1407, Oslo
Telefon 55 76 56

Ekspedisjon: Kierschowsgt. 5,
Oslo — Telefon 37 76 96

Løssalgpris: 40 øre

Abonnementspriser:

Kr. 16, pr. år, kr. 8, pr. halvår
Sverige, Danmark: Kr. 20, pr. år,
kr. 10 pr. halvår

Utlandet forøvrig: Kr. 24, pr. år,
kr. 12 pr. halvår

I nøytralt omslag kr. 30,— pr. år
kr. 15,— pr. halvår

Annonsepris: 32 øre pr. millimeter
over en spalte

Bruk postgironr. 16450

Sambandstrykkeriet A/S — Oslo